

Arrest

nr. 343 586 van 26 maart 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2025 tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 januari 2026.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAGEMAN die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn van Gaza, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze op 9 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in Spanje heeft ingediend en dat ze 2,5 jaar later internationale bescherming werd toegekend (NPO 8 januari 2025, p.9). Uit de Spaanse verblijfsdocumenten die ze neerlegt blijkt dat ze internationale bescherming werd toegekend en

dat haar verblijfsvergunning geldig is tot en met 12 januari 2027 (zie kopie Spaanse verblijfsdocumenten in het administratief dossier).

Waar de verzoekende partij zich de vraag stelt of zij heden nog steeds bescherming geniet in Spanje, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust inderdaad bij de verwerende partij, doch eens hieraan is voldaan, komt het de verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan de verzoekende partij zelf en niet aan de verwerende partij toe om het bewijs te leveren dat zij in Spanje niet langer internationale bescherming geniet. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

Er zijn geen ernstige indicaties dat zij thans in Spanje niet langer deze beschermingsstatus zou hebben. Zij brengt geen concrete of verifieerbare elementen aan die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Indien de verzoekende partij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar beschermingsstatuut, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het de verzoekende partij toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende beschermingsstatus volstaat niet.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Spanje. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele

rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Spanje neergelegd.

Uit de door de commissaris-generaal bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

5. De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Spanje, of waardoor zij bij terugkeer naar Spanje een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij brengt naar voor dat ze bloedarmoede heeft en een chronische aandoening aan haar pancreas. Ze neemt hiervoor medicatie namelijk vitamine B12, foliumzuur en andere medicatie voor haar schildklier (NPO 8 januari 2025, p.2). Ze verklaart elke maand een dokter te zien en legt ook een medisch verslag vanuit Gaza neer (NPO, 8 januari 2025, p.2). Hoewel de verzoekende partij verklaart dat ze maandelijks een dokter ziet, legt ze geen recente medische documenten neer ter staving van haar medische problematiek. Op die manier kan niet worden gecontroleerd wat de huidige medische toestand van de verzoekende partij is en op welke wijze deze enige invloed heeft op haar zelfstandig functioneren. Uit haar verklaringen kan alleszins niet worden afgeleid dat ze hiervan enige hinder ondervindt of dat ze omwille van deze problemen niet in staat is om zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien, waardoor ze bij een terugkeer naar Spanje in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Bovendien blijkt dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf in Spanje wel degelijk toegang had tot medische zorgen en dat haar medische kosten deels werden opgevangen door de mutualiteit (NPO 8 januari 2025, p.12 en NPO 4 april 2025, p.5). Er liggen geen elementen voor op grond waarvan kan worden aangenomen dat zij bij een terugkeer niet langer beroep zou kunnen doen op medische zorgen. Haar bloedarmoede en problemen aan haar schildklier kunnen dan ook niet beschouwd worden als een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak. De verzoekende partij brengt ook naar voor dat ze het psychologisch moeilijk had in Spanje door haar situatie aldaar en de omstandigheden in Gaza (NPO 8 januari 2025, p.11). Ze verklaart ook geheugenproblemen te hebben (NPO, 4 april 2025 p.4). De verzoekende partij legt echter geen documenten neer ter staving van haar psychologische problemen of de problemen aan haar geheugen. Ze maakt dan ook niet aannemelijk dat ze hier effectief problemen mee heeft of dat ze omwille van deze problemen niet zelfstandig in haar levensonderhoud kan voorzien. Deze problemen kunnen dan ook niet beschouwd worden als een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak. Bovendien brengt de verzoekende partij geen elementen bij, noch blijkt dit uit het verzoekschrift, waaruit blijkt dat ze bij een terugkeer naar Spanje geen toegang zal hebben tot psychologische hulp.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijf geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Spanje, of waardoor zij bij terugkeer naar Spanje een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. De verzoekende partij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze op 9 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in Spanje heeft ingediend en dat ze 2,5 jaar later internationale bescherming werd toegekend (NPO 8 januari 2025, p.9). Uit de Spaanse verblijfsdocumenten die ze neerlegt blijkt dat ze internationale bescherming werd toegekend en dat haar verblijfsvergunning geldig is tot en met 12 januari 2027 (zie kopie Spaanse verblijfsdocumenten in het administratief dossier).

Zij gaat in het verzoekschrift niet in het minst concreet en inhoudelijk in op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van

internationale bescherming in Spanje wordt vastgesteld. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij steeds over huisvesting beschikte in Spanje, toegang had tot medische hulp, taallessen en niet de vereiste inspanningen heeft geleverd om tewerkstelling te vinden. Wat betreft haar huisvesting blijkt uit haar verklaringen dat ze in Spanje eerste onderdak had in een pension en daarna in een kamer in een huis in Murcia (NPO 8 januari 2025, p.10). Toen ze verhuisde naar Zaragoza had ze ook toegang tot huisvesting in een kamer in een gezamenlijk huis (NPO 8 januari 2025, p.10). In punt 5 werd ook besproken dat ze toegang had tot medische zorgen in Spanje. Waar ze stelt dat ze geen toegang had tot tewerkstelling omwille van haar leeftijd (NPO 8 januari 2025, p.11 en NPO 4 april 2025, p.3), blijkt uit haar verklaringen niet dat ze de van haar te verwachten inspanningen heeft geleverd om tewerkstelling te vinden. Ze verklaart dat ze haar CV bij verschillende bedrijven is gaan afgeven (NPO 4 april 2025, p.3) maar ze stelt ook dit maar bij 4 à 5 bedrijven te hebben gedaan (NPO 4 april 2025, p.3). Het aantal bedrijven waar ze gesolliciteerd heeft is dan ook maar beperkt. Ze brengt ook naar voor dat ze bij de twee arbeidsbureaus (NPO 4 april 2025, p.3) is geweest maar kan hiervan geen documenten neerleggen waardoor dit blote beweringen betreffen. Uit deze elementen kan dan ook niet blijken dat ze de nodige inspanningen heeft geleverd om tewerkstelling in Spanje te vinden. Verder had ze ook de mogelijkheid tot taallessen in Spanje en verklaart ze twee keer per week taallessen te hebben gevolgd (NPO 4 april 2025, p.3). Uit haar verklaringen blijkt ook dat ze geld kreeg van haar kinderen toen ze in Spanje verbleef (NPO 8 januari 2025, p.11 en NPO 4 april 2025, p.3). Ze voegt hier ook de nodige bewijzen van bij ter staving van haar verzoek. Ze toont niet aan dat ze bij een terugkeer naar Spanje geen beroep zou kunnen doen op deze steun en dat deze steun haar op deze manier zou helpen om een duurzaam bestaan in Spanje uit te bouwen. Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Spanje te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Spanje hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoon. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Waar de verzoekende partij aanhaalt dat zij verhinderd werd om bij haar echtgenote en dochter te verblijven, blijkt dit niet uit haar verklaringen. De commissaris-generaal stelt hierover terecht in de bestreden beslissing dat uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat haar echtgenote en dochter perfect bij haar zouden kunnen verblijven maar dat ze hierdoor het opvangcentrum diende te verlaten waardoor ze de voordelen van hun verblijf in het opvangcentrum zouden verliezen. Ze hebben er dan ook zelf voor gekozen om apart te leven. Hieruit blijkt dus niet dat de rechten van de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geschonden werden of dat Spanje niet voldoet aan haar verdragsrechtelijke verplichtingen.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Spanje, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Spanje buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

De verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Spanje in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Spanje persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Waar de verzoekende partij naar voor brengt in het verzoekschrift dat ze geen bescherming geniet tegen refoulement in Spanje, dient er op gewezen dat zij niet aantoon dat ze op heden niet meer over een internationale beschermingsstatus beschikt in Spanje en ook niet aantoon dat de bescherming daar niet effectief is. Ze brengt geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze bij een terugkeer naar Spanje geen bescherming zou genieten tegen refoulement en teruggestuurd zou worden naar haar regio van herkomst.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke

aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Spanje werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Spanje zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoonbaar dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. De verzoekende partij klaagt aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde beslissingstermijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd en dat nergens wordt uiteengezet waarom deze termijn niet werd gerespecteerd. Deze termijn van vijftien dagen is echter een termijn van orde. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals de verzoekende partij lijkt te suggereren in het verzoekschrift. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. De verzoekende partij maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dan ook niet aannemelijk.

8. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee persoonlijk onderhouds kreeg zij de mogelijkheid in het Arabisch uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in haar specifieke situatie niet van toepassing is en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

10. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 12 februari 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

Omwille van het samenhangend karakter worden zaak 7, 8 en 9 van de zittingsrol samen opgeroepen.

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP legt een aanvullende nota met medische documenten neer in zaak 7 en 9. VzP benadrukt dat zij zich niet staande kunnen houden in Spanje. Er is een problematiek tot vernieuwing van de documenten en geen toegang tot hulp. In België hebben verzoekers steun aan mekaar en mensen die ze hier hebben leren kennen en dit ontbreekt in Spanje. VzP stuitte in Spanje op obstakels, discriminatie, dakloosheid en geen hulp wat geleid heeft tot een toestand van verregaande deprivatie. VzP benadrukt dat verzoekers UNWRA geregistreerd zijn en dus bescherming moeten krijgen.

Ter terechtzitting wordt door de vader de medische hulp benadrukt, hij onderging een operatie aan zijn ogen in het ziekenhuis in Antwerpen, waardoor hij nu ongeveer voor 60 % ziet door zijn rechteroog. Hij benadrukt de financiële afhankelijkheid van zijn drie zoons in België. De vader verduidelijkt dat de reden om naar België te komen is gelegen in de droom om hun gezin bij elkaar te brengen, evenals omdat hij en zijn vrouw reeds zestigers zijn en zijn dochter droomt om geneeskunde te kunnen studeren. Gezinshereniging is heel belangrijk in hun leven. De moeder verduidelijkt dat de omstandigheden in Gaza gekend zijn en dat zij ongerust zijn over een achtergebleven dochter. Zij heeft haar gezin nodig om dit verdriet te verwerken.”

5. De verzoekende partij brengt met voormeld betoog ter terechtzitting en de bij de aanvullende nota's aangevoerde elementen geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 20 januari 2026.

5.1. In de beschikking van 20 januari 2026 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Spanje en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoonde dat ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Spanje niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt. Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (i) de Spaanse verblijfsvergunning van de verzoekende partij is nog geldig tot en met 12 januari 2027, (ii) ze heeft geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak, (iii) ze kon steeds over huisvesting beschikken in Spanje, (iv) ze had toegang tot medische hulp in Spanje, (v) ze had toegang tot taallessen in Spanje en (vi) ze heeft niet de vereisten inspanningen geleverd om tewerkstelling te vinden in Spanje.

Door louter in algemene termen te verwijzen naar de obstakels die ze in Spanje tegenkwam en te stellen dat ze werd geconfronteerd met discriminatie, dakloosheid en geen hulp kreeg, brengt ze geen concrete elementen aan die bovenstaande vaststelling in een ander daglicht kunnen zetten. Ze maakt dan ook niet aannemelijk dat haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje niet gerespecteerd werden of dat ze er niet in zou slagen om een duurzaam bestaan in Spanje uit te bouwen. In de beschikking werd ook reeds aangegeven dat verzoekende partij reeds financiële steun van haar familieleden kreeg in Spanje en dat ze niet aantoonde dat ze bij een terugkeer naar Spanje niet langer beroep zou kunnen doen op deze steun.

5.2. Waar ze wijst op de problematiek bij het vernieuwen van haar documenten, dient erop gewezen te worden dat haar Spaanse verblijfsvergunning nog geldig is tot en met 12 januari 2027. Haar verwijzing naar een eventuele problematiek tot de vernieuwing van haar documenten is dan ook niet dienstig.

5.3. Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Spanje die als toereikend werd beoordeeld, diende niet opnieuw te worden bepaald of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Spanje effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is haar verwijzing naar het feit dat zij UNRWA-geregistreerd is niet dienstig. Een verwijzing naar haar leven in België kan ook geen afbreuk doen aan het feit dat zij over een internationale beschermingsstatus in Spanje beschikt en dat zij niet aantoonbaar dat de toegekende bescherming in Spanje niet effectief is.

5.4. Waar ter terechtzitting nog verwezen wordt naar de hoop op gezinshereniging, de financiële afhankelijkheid van haar zoons en de droom dat haar dochter hier geneeskunde kan studeren, kan de Raad begrip opbrengen voor deze wensen en dromen, doch er dient te worden vastgesteld dat deze elementen geen afbreuk doen aan het feit dat verzoekende partij in Spanje over een internationale beschermingsstatus beschikt, noch kan dit aantonen dat ze niet in staat is om in Spanje een duurzaam bestaan uit te bouwen.

5.5. Verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 20 januari 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Spanje.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES